

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **Z. P., narozen X**
státní příslušnost Arménská republika
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 5. 2019, č. j. MV-53715-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků řízení

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou dne 5. 6. 2016, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl na základě jeho odvolání změněn výrok rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „ministerstvo“) ze dne 22. 3. 2019, č. j. OAM-9097-46/DP-2015 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), tak, že se žádost žalobce zamítá a povolení k dlouhodobému pobytu se podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 s odkazem na § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 17. 12. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) neprodlužuje, neboť žalobce neplní účel povoleného pobytu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

2. Žalobce namítá, že se žalovaná soustředila pouze na fakt, že od roku 2015 žalobce podnikání své společnosti X. s.r.o., IČO X, (dále jen „společnost X.“) v České republice (dále jen „ČR“) omezil, aniž vzala do úvahy, že se jedná o dočasné omezení závislé na délce řízení o žádosti o prodloužení žalobcova povolení k pobytu. Výsledek řízení tak neodpovídá okolnostem případu. Žalované je přitom známo, že žalobce je jediným společníkem a jednatelem společnosti X a současně investorem, který ze svých prostředků investoval do podnikání několik milionů korun (nákup nemovitosti a její rekonstrukce) a byl připraven investovat další své prostředky. S ohledem na délku řízení ale nemá jistotu, že mu bude pobyt prodloužen, a proto bylo logické, že své podnikatelské aktivity a investice „zmrazil“ do doby, než bude mít jistotu pobytu, a tím i kontroly nad investicemi a chodem své společnosti. Ačkoli uvedené bylo žalované i ministerstvu známo (mimo jiné i z výsledku žalobce), nebylo k této skutečnosti nijak přihlédnuto. Žalobce v této souvislosti uvádí, že žalovaná nesprávně právně hodnotí otázku splnění materiální podmínky podnikání. Žalobce nijak nezastírá, že svou podnikatelskou činnost omezil z výše popsaných důvodů, nicméně má za to, že nadále svou podnikatelskou činnost vykonává, byť ne v rozsahu jako před zahájením řízení. V případě žalobce však rozhodně nejde o „fiktivní“ zapsání za člena orgánu právnické osoby v tom smyslu, že by svou roli neplnil. Žalobce je skutečným členem společnosti v postavení společníka a současně jednatele společnosti, a to se všemi aspekty, které se těchto statusů týkají, a má zájem provozovat činnost v plném rozsahu. Žalobce pravidelně dojíždí na území ČR, aby zde kontroloval stav nemovitosti, byl v kontaktu s účetním, vyřizoval nezbytné záležitosti na úradech a další skutečnosti, případně řešil jiné nezbytné záležitosti týkající se jeho podnikání. Nelze tak hovořit o tom, že by neplnil účel pobytu či že by nenaplňoval materiální podmínku podnikání.
3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvádí, že obsah žaloby je shodný s námitkami uplatněnými v odvolacím řízení, a proto plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaná je toho názoru, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, jaké důvody vedly k zamítnutí odvolání žalobce a že bylo rozhodováno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, přičemž spisový materiál poskytuje dostatečnou oporu vydaným rozhodnutím.

II. Shrnutí obsahu správního spisu

4. Ze správního spisu plyne, že žalobce měl povolen pobyt v ČR od 11. 2. 2010 do 15. 10. 2010 s účelem pobytu „podnikání-OSVČ“ a od 16. 10. 2010 do 15. 10. 2012 s účelem pobytu „výkonný manažer-účast v právnické osobě“. S platností od 8. 4. 2013 do 7. 4. 2015 pak bylo žalobci uděleno povolení k dlouhodobému pobytu rovněž s účelem pobytu „výkonný manažer – účast v právnické osobě“. Dne 24. 3. 2015 požádal žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (účast v právnické osobě). K žádosti pak mimo jiné přiložil pracovní smlouvu uzavřenou dne 2. 3. 2012 na dobu neurčitou mezi ním a společností X na pracovní pozici „vedoucí obchodního oddělení“ a výplatní listy zaměstnance za období prosinec 2014 až únor 2015.
5. Ministerstvo požádalo Úřad práce ČR – krajskou pobočku v Příbrami (dále jen „úřad práce“) o sdělení, zda žalobce disponoval v období prosinec 2014 až únor 2015 platným povolením k zaměstnání pro pracovní činnost „vedoucí obchodního oddělení“ u společnosti X. Úřad práce ve svém sdělení ze dne 23. 7. 2015 uvedl, že takové povolení žalobce nemá a neměl.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

6. Současně ministerstvo požádalo Okresní správu sociálního zabezpečení Mělník (dále jen „OSSZ“) o sdělení, zda je žalobce veden jako zaměstnanec společnosti x a zda je za něj odváděno pojistné na sociální zabezpečení. OSSZ v reakci ze dne 13. 7. 2015 uvedla, že společnost x je jako zaměstnavatel registrována od 2. 4. 2012 a žalobce je jejím jediným zaměstnancem. OSSZ také zaslala informaci o úhrnu vyměřovacích základů společnosti X za období prosinec 2014 až únor 2015 a uvedla, že přehledy za březen 2015 a následující měsíce jsou odevzdávány, avšak odvody nejsou hrazeny. Poslední připsanou platbou byla platba pojistného právě za únor 2015.
7. Ministerstvo rozhodnutím ze dne 20. 10. 2015 žádost žalobce zamítlo podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, tj. pro existenci závažné překážky pobytu cizince na území ČR, a to konkrétně pro porušení či obcházení právních předpisů, jelikož žalobce vykonával závislou činnost pro zaměstnavatele, aniž by disponoval platným povolením k zaměstnání. Ministerstvo současně poukázalo na nehrazení povinných odvodů na sociální zabezpečení. Ministerstvo zároveň shledalo přiměřenost svého rozhodnutí, a to především vzhledem ke krátké době strávené žalobcem v ČR (od roku 2010) v poměru k jeho věku a rodinnému zázemí v zemi jeho původu (manželka a dvě děti). Žalobce navíc dle svých tvrzení žije v pronajaté nemovitosti a ministerstvu nebyly známy žádné jeho významné majetkové vazby v ČR, stejně tak jako ani informace o jeho případném zdravotním stavu vylučujícím odcestování z ČR.
8. Žalobce podal proti rozhodnutí ministerstva odvolání, v němž zejména uvedl, že ministerstvo dostatečně neobjasnilo pojem „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“. Případná opožděnost některých plateb na sociální zabezpečení dle něj není natolik závažná, aby vybočovala z míry, která je tolerovatelná. V době přípravy odvolání navíc zemřel účetní společnosti X. V případě žalobce nadto nelze hovořit o naplnění pojmu „nelegální práce“. Jediné pochybení, kterého se žalobce dopustil, bylo, že na doporučení svého účetního uzavřel se svou společností předmětnou pracovní smlouvu, když fakticky vykonával pouze funkci jednatele. K odvolání předložil žalobce část kupní smlouvy na celkem 4 jednotky (3x nebytový prostor, 1x byt) v budově č. p. X v X, na základě které je společnost X nabyta do vlastnictví, a též protokol o předání a převzetí účetních dokumentů po zesnulém účetním společnosti X.
9. Odvolání žalovaná vyhověla rozhodnutím ze dne 20. 4. 2018. Rozhodnutí ministerstva ze dne 20. 10. 2015 zrušila a věc mu vrátila k novému projednání, protože ministerstvo dospělo k závěru na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a dostatečně se nevypořádalo se zásahem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaná ministerstvu konkrétně vytkla, že nezjistilo, jakou činnost žalobce skutečně vykonával, když součástí spisového materiálu nebyla smlouva o výkonu funkce jednatele. Žalobce měl být dle žalované vyzván ve smyslu § 103 zákona o pobytu cizinců k prokázání provozování živnosti, případně i vyslechnut. Závěr o nelegální práci tak byl nepřipadný. Ministerstvo mělo navíc řešit, jaký dopad má neprodloužení pobytu žalobci do fungování společnosti X.
10. Dne 11. 9. 2018 provedlo ministerstvo výslech žalobce. Při něm žalobce zejména uvedl, že do ČR přijel poprvé v roce 2009 za účelem podnikání. Od roku 2015 v ČR pobývá jen cca 3x ročně. Z tohoto důvodu došlo i k přerušení rekonstrukce sídla společnosti X. Většinu času pobývá v Arménii, kde vlastní několik společností a zabývá se hlavně dovozem a vývozem ovoce. V ČR dál platí zdravotní i sociální pojištění, zmrazení činnosti se týká jen

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

investic. Se společností X, již je jediným vlastníkem a jednatelem, měl uzavřenu pouze výše zmíněnou pracovní smlouvu, jinou nikoli. Pro společnost X vyřizoval vše, co bylo zapotřebí. Cílem podnikání mělo být provozování restaurace. Zisk společnost X nevygenerovala, podnikání považuje žalobce za neúspěch. Smlouvy, které společnost uzavřela, představovala hlavně smlouva se stavební firmou na rekonstrukci sídla, kde se nachází i kancelář. Na sídle společnosti je cedule i označená schránka, žalobce disponuje i razítkem s označením společnosti. Společnost X nevlastní žádné stroje, nářadí a další, pouze měla automobil, který byl prodán. O účetnictví se staral účetní. Do budoucna žalobce plánuje dostavbu sídla společnosti X, koupí dalších objektů a další investice. To však závisí na získání dlouhodobého pobytu. V ČR žalobce pobývá v Kralupech nad Vltavou se svým příbuzným, jeho manželkou a synem, jiné vazby zde nemá. Rodina žalobce žije v Arménii.

11. Přípisy ze dne 8. 11. 2018 požádalo ministerstvo o součinnost Pražskou správu sociálního zabezpečení (dále jen „PSSZ“) a Všeobecnou zdravotní pojišťovnu (dále jen „VZP“), konkrétně o sdělení několika údajů souvisejících s podnikáním a příslušnými odvody společnosti X
12. PSSZ v reakci na požadavky ministerstva uvedla, že žalobce není veden v registru České správy sociálního zabezpečení (dále jen „ČSSZ“) jako jednatel společnosti X Od 2. 4. 2012 je veden jako její zaměstnanec, jiného zaměstnance společnost nemá. Přehledy o výši pojistného jsou předkládány pravidelně, měsíční odvody pojistného nejsou hrazeny. Dlužná částka ke dni 31. 10. 2018 činila celkem 76 620 Kč, nebyl na ni sjednán splátkový kalendář.
13. VZP reagovala s tím, že je povinna zachovávat mlčenlivost, o příslušné podklady a informace byl proto požádán (přípisem ze dne 20. 11. 2018) přímo žalobce. Ten ve svých podáních (ze dne 31. 1. 2019 a ze dne 6. 3. 2019) předložil vyúčtování VZP společnosti X včetně pokladního dokladu o zaplacení penále a další doklady svědčící o bezdlužnosti společnosti X u VZP. Doplacení dluhu společnosti X na veřejném zdravotním pojištění dle těchto dokladů proběhlo v lednu 2019.
14. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 22. 3. 2019 ministerstvo žádost výrokem I zamítlo proto, že byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území [ve smyslu § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců] a výrokem II proto, že žalobce neplní účel, pro který mu byl pobyt povolen [ve smyslu § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců]. V odůvodnění ministerstvo zejména uvedlo, že „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“ značí jednání cizince, které naplňuje znaky porušování právních předpisů ČR nebo jejich obcházení a které zákon o pobytu cizinců neuvádí jako zvláštní důvod pro zamítnutí žádosti o příslušné pobytové oprávnění. Závažnou překážkou pobytu žalobce je dle ministerstva i neplnění účelu pobytu v minulosti. Žalobce od roku 2015 neplní účel povoleného pobytu, kterým je podnikání – účast v právnické osobě. Sám žalobce sdělil, že jeho společnost X od roku 2015 nevyvíjí žádné aktivity. Společnost X pak naposledy zveřejnila účetní závěrku za rok 2014. Ministerstvo současně uvedlo, že nemá informaci o tom, zda byla dlužná částka u PSSZ ve výši 76 620 Kč doplacená či nikoli. Pojistné na veřejné zdravotní pojištění bylo od roku 2015 hrazeno nepravidelně, podle názoru ministerstva byl nedoplatek uhrazen pravděpodobně až v reakci na vedené správní řízení. Ministerstvo s ohledem na výše uvedené uzavřelo, že žalobce v době platnosti trvalého pobytu neplnil účel podnikání – účast v právnické osobě, a to jak v minulosti, tak i v době vydání rozhodnutí. Pokud jde o

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

otázku přiměřenosti důsledků rozhodnutí, ministerstvo uvedlo, že s ohledem na relativně krátkou dobu strávenou na území ČR (od roku 2010) si žalobce nemohl vytvořit takové společensko-kulturní návyky, které by mu bránily v opětovném plnohodnotném zařazení do arménské společnosti, navíc jeho rodina v Arménii trvale žije v rodinném domě, který vlastní. Na území ČR nemá žalobce rodinné či jiné vazby ani závazky.

15. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž zejména uvedl, že oba jeho výroky jsou založeny na stejném důvodu. Ministerstvo se soustředilo pouze na fakt, že od roku 2015 žalobce podnikání své společnosti v ČR omezil, a to aniž by vzalo do úvahy, z jakého důvodu bylo podnikání omezeno a že se jedná o dočasné omezení závislé na délce řízení o prodloužení žalobcova povolení k pobytu. Ministerstvu je přitom známo, že žalobce je jediným společníkem a jednatelem společnosti X a že je investorem, který ze svých prostředků investoval do podnikání této společnosti několik milionů korun (nákup nemovitosti a její rekonstrukce) a byl do jejího podnikání připraven investovat další své prostředky. Žádost o prodloužení povolení k pobytu za účelem podnikání byla podána 24. 3. 2015, a řízení tedy v okamžiku podání odvolání trvá již 4 roky, aniž by měl žalobce jistotu, že mu bude prodloužen pobyt v zemi, ve které významně investoval. Ačkoli byly všechny uvedené skutečnosti objasněny při výslechu žalobce, ministerstvo k nim při svém rozhodování nijak nepřihlédlo.
16. Napadeným rozhodnutím ze dne 21. 5. 2019 žalovaná změnila výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce a neprodloužení jeho dlouhodobého pobytu bylo výhradně neplnění účelu povoleného pobytu žalobce, tj. § 35 odst. 3 s odkazem na § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění žalovaná zejména odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81, a ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, z nichž má obecně vyplývat, že k udělení, resp. prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je vyžadováno dlouhodobé a kontinuální plnění účelu pobytu. Žalobce dle žalované nesplnil materiální podmínku podnikání, což vyplývá z provedeného výslechu, při kterém sám uvedl, že společnost X přestala fungovat na podzim roku 2015 a od té doby jsou její aktivity „zmrazeny“. Též uvedl, že podniká doma v Arménii, kde má celou rodinu. Skutečnost, že společnost X nefunguje kvůli nejistotě týkající se pobytového oprávnění žalobce, nemá na to, že žalobce neplní a neplní účel svého pobytu, žádný vliv. Určitou míru nejistoty má každý cizinec, který žádá o pobytové oprávnění, resp. o jeho prodloužení. To ovšem dle žalované neznamená, že by měl přestat plnit účel pobytu, neboť pobytové oprávnění mu bylo uděleno pouze z důvodu plnění určitého konkrétního účelu. Na druhé straně však žalovaná shledala, že ministerstvo za uvedené situace nemohlo zamítnout žádost žalobce rovněž dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Změnu výroku žalovaná shledala přípustnou, neboť žalobci nebyla uložena jakákoli povinnost a nehrozila mu újma z důvodu ztráty možnosti se odvolat. Pokud jde o otázku přiměřenosti rozhodnutí ve smyslu jeho zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, žalovaná uvedla, že v případě zamítnutí žádosti podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců není povinná přiměřenost posuzovat. Nadto žalovaná zásah za nepřiměřený nepovažuje.

III. Posouzení důvodnosti žaloby soudem

17. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 22. 5. 2019), osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Soud rozhodoval bez nařízení jednání, neboť oba účastníci vyslovili s tímto postupem souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

18. Podle § 44a odst. 3 věty první a druhé zákona o pobytu cizinců přijímá ministerstvo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a rozhoduje o ní. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se [§ 35 odst. 2 a 3](#), [§ 36](#), [§ 46 odst. 3](#) a [§ 47](#) vztahuje obdobně.
19. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza ([§ 37](#)).
20. Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno.
21. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.
22. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle [§ 33 odst. 3](#), cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu ČR nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území, a to za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
23. Podle § 47 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců je žádost o povolení k dlouhodobému pobytu cizinec povinen podat nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. Podle § 47 odst. 2 téhož zákona pak platí, že pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů uplyne před rozhodnutím [o] žádosti o povolení dlouhodobého pobytu, ačkoliv žádost byla podána ve lhůtě podle odstavce 1, považuje se vízum za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.
24. Podle § 420 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“) platí, že kdo samostatně vykonává na vlastní účet a odpovědnost výdělečnou činnost živnostenským nebo obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku, je považován se zřetelem k této činnosti za podnikatele.
25. Soud v první řadě konstatuje, že podanou žalobu fakticky tvoří jediný žalobní bod, kterým je otázka splnění „materiální podmínky podnikání“ žalobcem (zejména) v období od roku 2015, a to v souvislosti s otázkou možnosti prodloužení jeho povolení k dlouhodobému pobytu. V návaznosti na to je pak podstatné, zda bylo žalovanou reflektováno, že žalobce, jak uvádí, omezil podnikatelské, potažmo investorské aktivity právě pro nejistotu, zda mu bude povolení k dlouhodobému pobytu prodlouženo. K tomu soud uvádí, že je nejprve namístě se zabývat významem splnění „formální“ a „materiální“ podmínky podnikání, resp. rozdílem mezi nimi v návaznosti na předmětnou věc. Jak vyplývá např. z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81 (na který příhodně odkázala žalovaná v napadeném rozhodnutí), či ze dne 19. 12. 2014, č. j. 5 Azs 119/2014-20, účelem pobytu zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků (tj. splnění „formální podmínky podnikání“), aniž by podnikatelská činnost byla fakticky

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

na území ČR vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. [Zákon o pobytu cizinců](#) totiž dle Nejvyššího správního soudu stojí na principu, že pobyt cizince na území ČR musí být odůvodněn např. podnikáním a tato činnost musí být skutečně na území ČR vykonávána. To dle Nejvyššího správního soudu v praxi znamená, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území ČR k určitému účelu, je povinen povolení k tomuto účelu náležitě využívat. Pokud cizinec nenaplní tento účel, je na místě mu povolení k dlouhodobému pobytu neprodloužit. V tomto smyslu Nejvyšší správní soud zdůraznil, že plnění účelu, pro který bylo vízum uděleno, je přitom třeba ve smyslu [§ 37 odst. 1 písm. b\) zákona o pobytu cizinců](#) (v případě povolení za účelem podnikání) rozumět faktické vykonávání podnikatelské činnosti. Nestačí tedy mít pouze oprávnění podnikat, není-li podnikatelská činnost fakticky vykonávána. Podnikatelem je osoba, která samostatně vykonává na vlastní účet a odpovědnost výdělečnou činnost živnostenským nebo obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku (viz výše citované ustanovení [§ 420 odst. 1 občanského zákoníku](#)). Účelem pobytu tak dle Nejvyššího správního soudu zcela jistě zákonodárce nemínil jen formální evidenci v příslušných rejstřících (naplnění „formální podmínky podnikání“), aniž by podnikatelská činnost byla na území ČR vykonávána, ale faktický výkon podnikatelské činnosti, znamenající, že i „materiální“ stránka podnikání byla naplněna.

26. S popsánými závěry Nejvyššího správního soudu se zdejší soud plně ztotožňuje, přičemž v návaznosti na skutkový stav zjištěný v rámci správního řízení konstatuje, že sám žalobce nijak nezpochybňuje, že fakticky přinejmenším od roku 2015 do doby vydání napadeného rozhodnutí (květen 2019) svou činnost nevykonával. Naopak tuto skutečnost žalobce sám výslovně a opakovaně uvádí, jakkoliv současně tvrdí, že určité úkony na území ČR v souvislosti s chodem společnosti X činil. V případě období od začátku roku 2015 se přitom jedná o poměrně dlouhou dobu, po kterou vědomě žalobce coby podnikatel nevystupoval. Soud pro úplnost zdůrazňuje, že při posuzování splnění účelu pobytu je v uvedeném případě namíste přihlížet jak k době před rokem 2015, tak právě a především i k době poté (k tomu a vůbec k odlišení ustanovení [§ 37 odst. 1](#) a [§ 37 odst. 2](#) zákona o pobytu cizinců srov. např. závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřené v jeho rozsudcích ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012-29, či ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015-43).
27. Zde soud považuje za klíčové odkázat i na ustanovení [§ 47 odst. 1 a 2](#) zákona o pobytu cizinců. Protože žalobce podal žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu ve lhůtě 14 dnů přede dnem, kdy mu mělo uplynout předchozí povolení (žádost podána dne 24. 3. 2015, povolení k dlouhodobému pobytu měl žalobce do 7. 4. 2015), svědčila mu fikce přetrvávající platnosti dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu, a to až do právní moci rozhodnutí o podané žádosti. Bez ohledu na to, zda si žalobce této fikce byl vědom či nikoliv, žalobce byl oprávněn pobývat na území ČR a realizovat přitom svou podnikatelskou činnost i v období po roce 2015, pokud tak nečinil, jde to k jeho tíži. Jakkoli je namíste přihlídnout i k době předchozí (roky 2010-2012 a 2013-2015), musí být vždy přihlédnuto k veškerým zjištěným okolnostem případu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 8 Azs 105/2014-46), a tedy i k déletrvajícimu neplnění účelu pobytu od roku 2015. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69: „aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl stěžovateli pobyt povolen, tj. podnikatelská činnost, musela být v předmětném období alespoň převážně vykonávána, což není naplněno pouhým případným úsilím o její provozování.“ Vykonávání podnikatelské činnosti v délce 4 let z celkových více než 8 let, jestliže se chybějící aktivita týká právě posledních více než 4 let z celého období,

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

nelze považovat za „převážné“ plnění účelu pobytu. Délka neplnění účelu pobytu přesahující 4 roky rozhodně není zanedbatelnou, a to nejen pro svou vlastní délku, ale i ve srovnání s dobou, během níž žalovaná plnění účelu pobytu nezpochybnila. Na věci nic nemůže změnit ani skutečnost, že společnost X ovládaná žalobcem v minulosti nakoupila jednotky v činžovním domě či měla původně v úmyslu rekonstruovat své sídlo. Žalobci nic nebránilo při výkonu působnosti statutárního orgánu společnosti v této činnosti pokračovat, naopak s ohledem na platící fikci pobytu bylo oprávněné očekávat, že výkon této činnosti nezastaví, popř. bude svou činnost realizovat jinak.

28. Na podporu výše uvedených závěrů pak lze navíc zdůraznit, že ministerstvo se v prvostupňovém rozhodnutí zabývalo i případnými dluhy z povinných odvodů v rámci systému sociálního zabezpečení, přičemž zjistilo, že existuje zanedbatelný dluh společnosti X u PSSZ a že dluh na veřejném zdravotním pojištění byl doplacen až těsně před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Totéž pak platí i ohledně nezveřejňování účetních závěrek v obchodním rejstříku v období počínajícím rokem 2015. I tyto okolnosti dle soudu zjevně potvrzují, že žalobce ve společnosti X neprovozuje na území ČR svou činnost řádně (už jen z hlediska plnění svých zákonných povinností), pročez v tomto případě jej nemůže omlouvat ani tvrzená „nejistota“ ohledně prodloužení jeho pobytového oprávnění. Naopak tyto skutečnosti plně podporují správnost závěru žalované, jakkoli samostatné ministerstvo (před korekcí žalovanou) tyto skutečnosti částečně podřadilo i pod důvody vyjádřené ve výše citovaném ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Právě neplnění základních povinností přímo spjatých se zajištěním řádného fungování společnosti X, jež představují nedílnou součást činnosti, pro niž žalobci byl (a dle jeho žádosti i nadále měl být) povolen pobyt na území ČR, jsou významnou doplňující skutečností potvrzující, že žalobce zjevně účel pobytu neplnil. I kdyby totiž po vyhodnocení podnikatelských rizik usoudil, že není rozumné investovat další prostředky do společnosti X, v rámci účelu svého pobytu, byl povinen zajistit alespoň plnění základních zákonných (účetních, daňových aj.) povinností dané společnosti nezbytných pro udržování jejího chodu po dobu čekání na získání dostatečné míry jistoty potřebné pro další rozvoj investic, přičemž žalobce zároveň mohl prokázat, že se o stávající investici v jakémsi udržovacím režimu stará tím, že např. nemovitost pronajímá do doby, než znovu převezme iniciativu do svých rukou. Za daného stavu, kdy žalobce ani nehradil pojistné na sociální zabezpečení plynoucí z chodu společnosti a zdravotní pojištění hradil spíše jen náhodně (čímž sám podstatně přispěl k délce řízení o jeho žádosti), se ukazuje, že žalobcova činnost ve společnosti měla jen formální povahu a nemohla představovat splnění sporné podmínky pro prodloužení pobytového oprávnění (plnění účelu pobytu).
29. Nad rámec výše uvedeného pak soud doplňuje, že k jakýmkoli dalším okolnostem souvisejícím s přiměřeností dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nebylo namístě přihlížet, neboť důvod, pro který nebylo žádosti žalobce vyhověno, povinnost takového posouzení nezakládal (§ 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, na rozdíl od § 37 odst. 2 téhož zákona). Žalobce ostatně zásadní okolnosti takového charakteru netvrdil, a proto ani nebylo namístě výjimečně přímo aplikovat mezinárodní smlouvy na ochranu základních lidských práv a svobod.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

30. Jelikož soud neshledal žalobní body důvodnými a ani z obsahu správního spisu nezjistil žádnou vadu řízení, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované nevznikly žádné náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti, soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. května 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.